Törött Áru

– textcím beúszik –

Susogást hallasz, drága Lucien, mi ez?: *Die Nixe*
im Teich... – a berlini Hoffmann legalább
így mondaná, ha mondaná valahogy, de kábé
most adja be a kulcsot; ezernyolcszáz-
huszon... -egy, -két, -há..., és...;
vagy már később vagyunk?!

Kevéssé lehet, vagy mégis?, mert: mi is ez?; a susogás
nyilván női ruha, jelesül selyem alj és
partmenti pásit meg sás, plusz Miegyéb *kölcsön-*
hatásából...; akár hőkeltőnek is mondható
súrlódás ez, öregem. – Bár inkább
tánciskolában /-ból indulunk.

S német földről; ne bántson valahogy. Keményebb
vidék, az igaz, mint a tiéd, de filozóf
ikusabb egyúttal. A mizantrópsághoz fényesül a
klászikus ideál -izmus (kényes fényegyensúly
-talanság, mondom). Nem *Nichte*, unokahúghoz
nem nyúlsz, bármilyen romlott is vagy.

*

Susogást hallatsz, drága Lucien, legyen ez a *Hiper*
Power Időtlen Virtuál-Terminálja. Hogyan?: text-
cím beúszik, akárha film megfelelő felirata a
huszadik-huszonegyedik századból. Mert onnan
érkez', Nagy-Budapestről, s a szerkesztőség
közleménye minden. Te is a sorok közt.

Ne nyögj ettől, az nem férfias. Már ha egyáltalán
érdekelnek még olyan apróságok, hogy mi ilyen,
amolyan. Aztán (Textcím beúszik) Aztán
úgyis mindegy (Textcím beúszik) (Textcím Be-
úszik, És Navigál, Elvisz, Elrendez, Szétken, Meg- –
Meg-. Meg-. Meg-. Meg-. Meg-. Meg.).

A kútalj fontosabb, a lendülő inga (Poe), vagy az *elágazó*
út?, ami – akarva épp – talán máris örvény partoldal...
Biztos csak, hogy korántsem olyan *jegyzi* a dolgot, mint
a berlini Hoffmann, legyen bár mégoly fekete is
szegény, hogy ördögnek jó lenne akár – –
ördögnek, aki lőfegyversorozat hangközeiben frocliz' szét.

*

Susogást hallasz: „Drágám, Lucien!" Hitetlenkedve
lapozok rád, megújra, vissza; semmi kétség: „cicusnak"
nevez két nő is, s nem pont *az* után... Cseszed – stíl-
szerűen szólva –, ez azért sok, nagyon sok, te!,
anti-atletha, te, „aestheta hymens"!;
aligha aletheia, maximum: ars aleatoria.

Akármi is azonban, Lányi Viktort, a fordítót kevéssé
tehetjük felelőssé érte(d), s ha pedig őt nem, Balzac,
a társadalmi-pénzügyi-politikai balzsák, még inkább
mutathat feléd némi intoleranciát. Már megbocsáss!,
rólam nem is szólva, mert megvan a jogom
s bőségesen ám!, hogy önarcképként utáljalak.

(Az ördög legnagyobb vétke az, hogy időnként
nem csak mélyen emberi akar lenni, de ember is – –
ám a leghatalmasabb ördög még csak a legesleg-
gyengébb ember... Ami nem kevés, ugyanakkor,
hogy ez a teljes tudomány, teszi, hogy
ennyi is, mindössze!, az egész mulatság.)